בס"ד!

מערך לעילוי-נשמת הרב חנן פורת

הרבה מן האור!

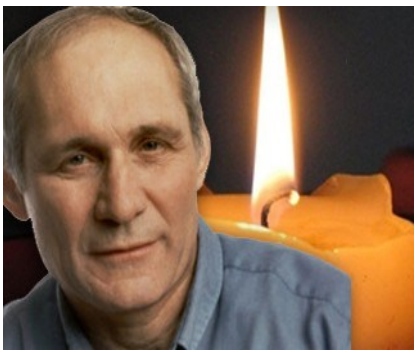

הקדמה:

ברוח דבריו משיבי-הרוח של הראי"ה קוק, "הצדיקים הטהורים אינם קובלים על הרשעה אלא מוסיפים צדק, אינם קובלים על הכפירה אלא מוסיפים אמונה, אינם קובלים על הבערות אלא מוסיפים חכמה" (ערפילי טוהר), נוסיף גם אנו לאור דמותו המאירה של הרב חנן פורת, 'זכר צדיק – לברכה' (משלי י', ז'), כי אותם צדיקים טהורים עימם נמנה הרב חנן – אינם קובלים על החשיכה אלא **מוסיפים אורה**.

באתר nrg יהדות, במסגרת מדור 'שליפות', נערכים ראיונות המתנהלים במעין משחק-אסוציאציות עם מרואיינים שונים, כך שמוצגת לפני המרואיין מילה מסויימת (מושג/שם דמות וכדומה) ועליו לענות מהי האסוציאציה המתעוררת בו לשמע מילה זו. הרב חנן התראיין במסגרת מדור זה בתאריך י"א אב תשס"ח, ולהלן תגובתו-תשובתו, למשמע המילה 'אורות' (שם ספרו ההגותי החשוב של הראי"ה קוק):

'המצפן ומורה הדרך שלאורו אני משתדל לנווט את חיי, הן אישית והן לאומית'.

אורות! זהו המוטו המנחה, וזהו המוטיב המאפיין את מכלול התחומים בהם עסק הרב חנן, אם בלימוד התורה בדרכו הפרשנית הייחודית (בעלון 'מעט מן האור' אותו ייסד וערך), אם בתפילותיו ובביאוריו לספר התהלים בהם עסק בשנותיו האחרונות ואם בעמותת 'אורות חסד' – אותה הקים ובראשה עמד שנים רבות.

האמת ניתנת להיאמר כי בכל אחד מאותם שלושת הדברים עליהם העולם עומד – תורה, עבודה וגמילות חסדים, השתדל הרב חנן להוסיף אורה, מתוך אמונה שלמה כי כדברי רבינו בחיי והבעל-שם-טוב 'מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך', וכמילותיו הידועות של שיר הילדים לחנוכה 'באנו חושך לגרש – **בידינו אור ואש**'. זכה הרב חנן להוות עמוד-אור, עמוד אש ההולך לפני המחנה, וממש בדומה לאותו עמוד מקורי ומקראי – להאיר בחשיכה ולסלול את הדרך לרבים רבים.

במסגרת מערך זה נצעד בעקבותיו של הרב חנן, ונדפדף ונלמד מעט ממסכת חייו – כיוון שממש כשם שמסכת בתלמוד צריכה לימוד, אף מסכת-חיים כחייו של הרב חנן – אנו נדרשים ללמוד בעיון ובתשומת-לב.

במערך ישולבו קטעי לימוד מתורתו ומהגותו של הרב חנן, 'תמונות מסע' מתחנות-חייו השונות, ולבסוף גם מפגש של התלמידים באורח חי עם אורחות-חייו של הרב חנן כפי שהתבטאו בראיונות

שנערכו עימו בהזדמנויות שונות, כשהמצמרר ואולי המשקף מכולם – זה שנערך חודשים מספר לפני פטירתו.

ציוד נדרש לפעילות:

דיסק – נעימות שקטות (ללא מילים)
נר נשמה
קופסת גפרורים
עיתון יומי
שמות תחומים
פנס
קולאז' תמונות מחיי הרב
דיסק סרטונים
תמונה בהגדלה של הרב חנן פורת

מטרות המערך:

א. התלמידים יתוודעו לדמותו, לחייו ולפועלו של הרב חנן פורת, מעין הכתוב 'וידעו כי נביא היה בתוכם' (יחזקאל ב', ה').
ב. התלמידים יזדהו עם שאיפותיו וחלומותיו של הרב חנן, 'בעל החלומות', כפי שנקרא בחיבה בפי חבריו ומוקיריו, ויהיו שותפים פעילים במימושם ובהגשמתם.
ג. התלמידים יבחרו קו-אופי מדמותו או מאורע מכונן מחייו של הרב חנן, ויהפכו אותו למשמעותי ולמהותי גם בעבורם בחיי היומיום שלהם.
ד. התלמידים ילמדו כי 'מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך' הינה דרך-חיים, כפי שלימד הרב חנן, וכי אמירה גדולה זו מוכרחה להתבטא במעשים הקטנים.

שלב א' – מילה שלי! (10-15 דקות)

כ'שבירת קרח' ופתיחה מזמינה לפעילות, יגדיר המורה לכיתה את המשימה הבאה (למעוניינים, ניתן 'לשחק' זאת במעין משחק-תפקידים עם דמויות מפקד (המורה) וחיילים (התלמידים):

'עליכם להסתדר בשורה בזמן הקצר ביותר, וללא מילים, לפי האלפבית של השמות הפרטיים'.

לאחר וידוא ביצוע המשימה בהצלחה, יוסיף המורה לאתגר:

'עליכם להסתדר בשורה בזמן הקצר ביותר, וללא מילים, לפי סדר תאריכי הלידה מהמבוגר ועד לצעיר'.

סביר להניח כי שלב זה יאתגר יותר, היות ולא קל לבצע פנטומימה לשמות-חודשים.. ☺

אחר-כך, יבקש המורה מהתלמידים לשבת במעגל, וישמיע ברקע נעימה ללא מילים, ובתוך כך יגדיר לתלמידים כי ב-**120 השניות הבאות** (או – שתי דקות, המספר 120 משמעותי, כפי שנראה בהמשך, כמייצג את 120 שנותיו של האדם עלי-אדמות), **על כל אחד מהם לחשוב על מילה או תכונה, המאפיינת אותו והמגדירה אותו באופן הקולע ביותר.**

כהערה מתודית, ותוך כדי המחשבה על המילה, ניתן לספר לתלמידים את דבריו של מרצה נודע, שטען כי בכדי לדבר שעה בפני קהל – די לו בהכנה בת דקה אחת, אך בכדי לדבר דקה – הוא נדרש להכנה בת שעה מינימום (כמובן שהסיבה לכך פשוטה, במהלך הרצאה בת שעה אין חובה להיות ממוקדים וניתן גם לומר דברים צדדיים ושוליים, אך באם המדובר בנאום בן דקה – מוכרחים להיות מפוקסים ולשקול בתשומת לב את משקלה ומקומה של כל מילה, כך גם במתודה הזו).

המלצה: כאמור, עדיף להשמיע ברקע נעימה שקטה ללא מילים בכדי שתשומת הלב לא תוסט למילות השיר. מטרת הנעימה היא להכניס לאווירת התכנסות והתבוננות פנימה, ממש כבשירי סעודה שלישית.

לאחר סיומן של 120 השניות, יערוך המורה סבב ובו יספר כל אחד מהתלמידים מהי לדעתו המילה המאפיינת אותו ביותר, כזו שדי יהיה באמירתה בכדי ששמו יתקשר אליה אסוציאטיבית (כמובן, תיתכנה גם מילים משעשעות, וכולן לגיטימיות).
המורה יסכם שלב זה בחיבור שלוש המתודות (עמידה בטור על-פי השמות, על-פי הגילאים, וסבב המילים המאפיינות) באמירתו כי אנו נוכחים לגלות כי לכל אחד מאיתנו ישנו מקום במרקם הכיתתי, ישנו **שמו** המיוחד לו, **הזמן** בו הוא נולד (אותו יום בו הקב"ה החליט כי העולם אינו יכול להתקיים בלעדיו – אמירה המיוחסת לרבי נחמן מברסלב), **וקווי-אישיות ייחודיים** המאפיינים דווקא אותו ולא את זולתו.

המחשה זו המדגימה את היחס בין הפרט לבין הכלל בכיתה/בקבוצה, נכונה גם ביחס למקומו של היחד במעגלים כלליים אחרים – המשפחה, הקהילה, החברה, והעולם בכלל.

כמו-כן, נוכחנו במתודה השלישית לגלות עד כמה לא קל לנסות ולהקיף חיים שלמים ועולמות-תוכן רבים ומגוונים שהינם חלק בלתי נפרד ממה וממי שאנחנו – במילה אחת.

'בבואנו היום לדבר מעט אודותיו של הרב חנן פורת, שנפטר לפני כחודש (ו' בתשרי ה'תשע"ב), ניחשף לתחומים רבים בהם פעל ולתכונות רבות ומגוונות שהפכו אותו לדמות-מופת בדברי ימי הציונות הדתית, ובכל זאת נשתדל לגעת במילה אחת שהינה המכנה המשותף לכל פעולותיו. מהי?'

בטרם ניגש לעיון במסכת חיים גדושה ומופלאה זו, מספר מילים אודות האישיות עצמה:

המורה יקריא או יספר בעל-פה אודות קורות החיים של הרב חנן פורת (מעובדות מתוך האתר 'סרוגים – האתר לדתיים שבינינו'), ויאתגר את התלמידים במציאת מכנה משותף בין תחומי החיים המגוונים והרבים בהם עסק.

'הרב חנן פורת, מדמויות המופת של הציונות הדתית, נולד בכפר פינס ועבר עם משפחתו לכפר עציון, אך נאלץ להתפנות משם עם הנשים והילדים במהלך מלחמת השחרור.
בחייו עבר כמעט את כל התחנות שישמשו מודל לבני הציונות הדתית. בנערותו למד אצל הרב משה צבי נריה בישיבת כפר הרא"ה ומשם המשיך לישיבת כרם ביבנה וישיבת מרכז הרב.
הוא שירת בצנחנים והשתתף בקרב על כיבוש ירושלים. במלחמת יום הכיפורים נפצע קשה בתעלת סואץ.
בנועם הליכותיו ובידע העצום יחד עם הפאתוס (היכולת הרטורית) בהם ניחן, הצליח לרתק מאות תלמידים במהלך השנים. הוא לימד בישיבת הקיבוץ הדתי בעין צורים ועסק בעיקר בהנחלת הערכים של אהבת ארץ ישראל, תורת ישראל ועם ישראל.
הרב חנן פורת היה אחד מראשי תנועת גוש אמונים, (ואף העניק לה את שמה) כשזכורה ביותר תמונתו נישא על כפיים יחד עם הרב לוינגר, בעלייה לסבסטיה בשנות השבעים.
בעקבות הסכמי קמפ-דיוויד הקים את תנועת התחיה, ונבחר לכנסת, אך לאחר כמה שנים חזר למפד"ל ונבחר מטעמה לכנסת. בבחירות 99' פרש שוב והקים את 'תקומה' אך לאחר שהמפלגה קיבלה רק ארבעה מנדטים פרש מהכנסת.
מאז התמקד בחינוך כשלימד בישיבת 'בית אורות' אותה הקים יחד עם הרב בני אלון, במכללת הרצוג,ובישיבת ההסדר ברכת משה במעלה אדומים, ובמוסדות תורניים ואקדמיים נוספים.
במסגרת תקומה, הוציא לאור והיה העורך הראשי של העלון 'מעט מן האור', והקים את ארגון 'אורות חסד' המספק מוצרי מזון, חשמל ובגדים לאנשים מעוטי יכולת.
בשנה שעברה פורסם כי לקה במחלה הסרטן, כשגידול בראשו פגם ביכולת הדיבור שלו.
ביום ירושלים האחרון זכה כאות של כבוד, בפרס מוסקוביץ' לציונות כשבדברי הפרס נאמר עליו:
"פורת הפך למודל לחיקוי כדמות אשר נוהגת בהתאם להשקפותיו האידיאולוגיות".
יהי זכרו ברוך.

המורה יכתוב על הלוח מספר תשובות מאלו המוצעות על-ידי התלמידים, מהו המכנה המשותף.

בשלב זה יספר המורה לתלמידים את סיפור השומר, שסיפר הרב חנן פורת עצמו, בתשובה לשאלה אודות חוויה מכוננת ומעצבת הזכורה לו מילדותו:

"זיכרון הילדות הראשון שלי הוא הפגישה עם השומר.
היה אז זרקור גדול על אחד הגגות שהאיר את הסביבה.
לילה אחד ביקשתי מהשומר לעלות ולסובב את הזרקור.
התחלתי להאיר לכיוון היישובים הערביים שמסביב:

בית אומר, צוריף, בית פיג'ר וכל שאר הכפרים.
פתאום נבהלתי, ואמרתי לשומר: 'הם רבים כל-כך ואנחנו מעטים כל-כך!'
'נכון', השיב לי השומר,
'אבל אצלם החושך ואצלנו האור'''.

מעט מעט ולאט לאט, אנו נחשפים למוטו שהנחה את חייו של הרב חנן פורת – **האור!**

כעת, יציב המורה את תמונתו של חנן פורת (המצ"ב בנספח) כך שבמשך הפעילות תהיה לנגד עיני התלמידים, וידליק לצידה נר-נשמה שהוכן מבעוד מועד.

שלב ב' – ששש.. חדשות! (8-10 דקות)

בשלב זה, יקריא המורה לתלמידים מכותרותיו של העיתון היומי, ויסב את תשומת ליבם לכך שרובן ככולן הינן כותרות שליליות וכאלו שאינן מבשרות טובות.

ביניהן ניתן למצוא: איומים ביטחוניים ממשיים, גזירות כלכליות, עוולות חברתיות, מעשי רצח, אונס ושוד מזעזעים ומזוויעים, הקטל בדרכים, וטרגדיות נוראות כאלו ואחרות.

כמו-כן ניתן לתזמן את הפעילות כך שברגעים אלו תהיה שעה עגולה או מחציתה, וכך ניתן יהיה לשמוע מהדורת-חדשות עדכנית ולנתח אותה ביחד – האם היא אופטימית ומעודדת או חלילה פסימית ומדכאת (לצערנו, האופציה השנייה היא הנכונה ובאחוזים גבוהים).

המורה יערוך מעין 'אוורור רגשות' אצל התלמידים לשמע החדשות, היום ובכלל. מהן התחושות החולפות בהם ברגעים אלו? סביר להניח כי הקולות שיישמעו יהיו: עצב, תסכול, ייאוש, עצבנות, זעזוע, הלם, מבוכה, דאגה, ועוד כהנה וכהנה.

באם הזמן מאפשר, ניתן לשאול את התלמידים מהי לדעתם הצרה הצרורה, והסכנה הקריטית ביותר לקיומה של המדינה: האם הפילוג בעם, הפערים החברתיים, סכנת הגרעין האיראנית, המורל הלאומי הירוד ואולי בכלל האדישות וקהות-החושים, התחושה כי **'אבדה תקוותנו'**, נגזרנו לנו' (מתוך יחזקאל לז', יא' – חזון העצמות היבשות).

רצוי לכתוב על לוח או בריסטול בשני טורים ולהקביל בין רשימת התחושות הקשות שציינו התלמידים לבין רשימת הבעיות השוררות כעת במדינה. המורה יסב את תשומת ליבם של התלמידים לכך שנראה שזהו מעגל קסמים (או כשפים) שלא ניתן להיחלץ ממנו, אלא אם כן..

המורה יותיר את השאלה 'כיצד' תלויה בחלל האוויר, ויעבור לשלב הבא (אכן, בשיא המתח..)

שלב ג' – החיים – בסרט(ון)

הקרנת הסרטון 'האור לא התעמעם' – ריאיון על-ידי ינון מגל (ערוץ 1) (15 דקות)

כעת, יקרין המורה לתלמידים את הסרטון 'האור לא התעמעם' (ציטוט מדברי הרב בשעת הריאיון), וימקד את התלמידים במשפטים המרגשים הנאמרים על-ידי הרב במהלכו.

למורים – כדאי לצפות בקישור המצ"ב לפני-כן ולכתוב את המשפטים שדיברו אליכם ונגעו בכם, בכדי שתוכלו להיות מוכנים לכך בשעת הצפייה.

דוגמאות לכך:

- 'צריך לעיתים לומר דברים,
צריך לפעמים להתפלל דברים,
וצריך לעיתים לחיות דברים'!

- 'האור שבנשמה לא התעמעם, ברוך השם' (על-דרך אמרת הראי"ה 'כשהנשמה מאירה – גם שמיים עוטי ערפל מפיקים אור נעים').

- הסיפור שמספר הרב בסוף הסרטון, שכותרתו, והיא גם צוואתו של הרב – **'רציתי להיות טוב!'**.

שלב ד' – 'תדליק את האור, בבקשה' (15 דקות)

המורה יזכיר לתלמידים את דבריהם ותיאוריהם לשמע חדשות היום הלא-מלבבות, ויסביר להם כיצד הרב חנן פורת זצ"ל היה קורא עיתון, ולא כמליצה, אלא כאמת גדולה שהאמין ודבק בה וחי אותה בכל ליבו.

לשיטתו של הרב, **מקום חשוך – הוא מקום בו עדיין לא נגה (האיר) ונגע האור!**

מבחינתו, אותן צרות שבכותרות אינן אלא בדומה לרשימת המטלות התלויה אצל כל-אחד מאיתנו על המקרר, והמפרטת מהן המשימות המוטלות על כתפיו במהלך היום. במילים אחרות, **כל עיתון יומי על צרותיו המתחדשות היה עבורו 'רשימת המטלות' שלו עצמו**, וכאילו הדברים מכוונים אליו, וכמו קוראים לו לקום ולפעול. לו-עצמו, לא לזה היושב לצידו. בדומה לקריאה האלוקית לאבות ותשובתם: הנני, ובדומה לקריאה בשם בצלאל בן אורי, 'ראו קראתי בשם..'.

זו אינה רשימה המביאה לדיכאון, לתסכול ולייאוש, אלא אדרבא, היא זו המעוררת והמעודדת אותו לקום ולפעול, והוא מתמלא אדרנלין, מרץ וחיוניות, וקם ופועל. פשוט כך!

ככל שאדם הוא כלל-ישראלי יותר ויותר, חי את מצוקותיה וכאביה של האומה כולה – כך תחושת האחריות המוטלת על כתפיו תלך ותגבר, והוא ייטול על עצמו עוד ועוד משימות ותפקידים. ממש כשם שאח בכור חש חובה וזכות לדאוג לאחיו הקטנים ולמשפחה כולה – כך האדם הכללי יכאב את כאב הנדכאים השונים, יהיה ער לבעיות ולמצוקות המגזרים השונים בחברה – ויפעל בהתאם. רשימת מטלות, כבר אמרנו? ☺

בשלב זה יפזר המורה במרכז הכיתה שמות תפקידים שונים, ויערוך דיון – מי מבין בעלי התפקידים הינו החיוני והתורם ביותר לבניינה של האומה, ומי – השולי והזניח, כך שניתן היה להסתדר בלעדיו.

חקלאי/מתיישב
מחוקק (חבר-כנסת)
משורר
סופר
רב
לוחם
הוגה-דעות
עורך עיתון
פעיל עמותת חסד

שדרן רדיו

הצעה – למורים המעוניינים בכך, ניתן להוסיף איור או קריקטורה לצידו של כל מקצוע, בכדי להפוך את הדיון לקליל וזורם, לצד הרצינות וההעמקה.

מתוך הדיון עשויה לעלות התובנה (ויתכן ויש לכוון את התלמידים אליה) כי כל המקצועות, ללא יוצא מן הכלל, הינם חיוניים ומשמעותיים לחיי חברה בריאה ותקינה.

בשלב זה, יוסיף המורה כי **בכל התחומים/המקצועות הללו, וביותר מהם, עסק הרב חנן פורת,** שאכן חונן בכישרונות רבים – כפי שמעידים ההספדים אודותיו, מעשיו ופעולותיו בעשייה הציבורית וספריו ומאמריו הרבים במקצועות התורה השונים. תוך כדי משפטים אלו – יניח המורה את קולאז' התמונות בין כל המקצועות, ויסדר אותם סביבו במעין 'שמש' עם 'קרניים'.

הרב הכיר בכך שימי ראשית-צמיחת-הגאולה לאחר אלפיים שנות גולה, מציבים אתגרים וקשיים רבים בחיים הלאומיים והממלכתיים, והוא נכון היה לעמוד בהם בגבורה.

'אם תשאלו, כיצד יכול היה הרב לעסוק במקביל בתחומים כה רבים וכה שונים, ברוח ובחומר, ביצירה תורנית ובחקלאות ובהתיישבות, בבית-כנסת ובכנסת, בית המחוקקים, וכל זאת מבלי להזניח שום תחום, ולהיות אבא מסור ובעל למופת?,

דומה כי התשובה לכך נתונה במילים המרגשות בהן בחר לסיים ולסכם את הריאיון שהעניק:
רציתי להיות טוב!

רצונו של הרב היה להוסיף אור ולהרבות טוב, בכל המעגלים בהם הוא סבב ובכל השבילים בהם פסע – בקהילה (בקיבוץ כפר עציון) ובמדינה (בית המחוקקים), בבית המדרש ובשדה העשייה הציבורית, בתורתו, בתפילתו וכמובן בגמילות-החסדים בעמותת 'אורות החסד' שהאירה וחיממה את ליבותיהן של משפחות רבות, והעניקה סעד ותמיכה פיזיים ונפשיים לנזקקים רבים.
זהו רצון פשוט – ללא גבול ומידה – ממש כשם ש-אור טבעו להתפשט עוד ועוד ללא גבולות'.

למורים – בשלב זה, כדאי להקריא מעט מההספדים ומהטוקבק (התגובית) המצורפים בנספח למערך, ולשרטט עוד מעט מקווי המתאר של אישיותו הקורנת של הרב. גם כאן, **בדומה לסרטונים, רצוי לסמן ולמרקר מראש קטעים מרגשים מתוך ההספדים**, המציגים גם את דמותו האבהית והמשפחתית של הרב (מאת בנו, אמיתי פורת הי"ו), וגם את זו הציבורית, והעושה והפועלת בכל מרחב החיים הציבוריים (מאת אורי אורבך, חבר-הכנסת ומשה פייגלין). אגב, בטוקבק (מאת גולש בשם אנדי) ישנה עדות אחת מני רבות לקידוש השם העצום שחולל הרב בחייו, בדרך לימודו, בהוראת תורתו – ובאמת שאין בכל אלו בכדי להקיף אפילו מקצת מהדברים החמים והנרגשים שנאמרו אודות הרב הן בחייו והן לאחר פטירתו.

המורה יסכם שלב זה בסיפור שסיפר הכתב חגי הוברמן אודות הלוויתו של הרב, במהלכה צילם את המיטה בה הובלה גופתו של הרב חנן פורת, כרוכה בתכריכים לבנה ועטופה בטלית מבהיקה, ולאחר פיתוח התמונות בביתו – נדהם לגלות כי **ישנה הילה זוהרת מעל מיטתו של הרב**, השבה והחוזרת בכל התמונות, ללא כל הסבר מניח את הדעת (זווית צילום, פוקוס וכדומה).
התמונות פורסמו בעלון השבת 'מצב הרוח' ועוררו התרגשות רבה.

שלב ה' – נרו – יאיר! או: לאורו נלך! (10-15 דקות)

באם יש זמן, ניתן להקרין את הסרטון שהופק לכבוד זכיית הרב חנן פורת בפרס מוסקוביץ' לציונות לפני כשנה, (ה'תשע"א), בו מגולל הרב את סיפורה של תנועת גוש אמונים ואת התמודדותו בחזיתות שונות. (קישור מצ"ב).

הצעה – למורים המעוניינים בכך - כהמחשה חווייתית נוספת לפועלו ולמעגלי השפעתו של הרב חנן פורת, יחשיך המורה את הכיתה במידת האפשר (הסטת וילונות, סגירת דלת וכדומה) ויאיר באמצעות פנס-כיס, פינות שונות ואפלות בכיתה. התלמידים ישימו לב לכך ש**אלומת-האור אינה מאירה רק את הפינה אליה כוונה אלא פינות נוספות לצידה**, כך גם בעשיית טוב ובהוספת אור,

ישנם מעגלים נוספים המוארים והמוקרנים מאורה של אותה עשייה, ואף כאלו המושפעים מעצם המפגש עם אנשים טובים באמצע הדרך ונרתמים לעשייה ולהוספת אורה – בעצמם.

כסיכום לפעילות, יספר המורה את סיפורו הנוגע ללב של יהודי מבוגר שביקש מהעוברים והשבים ברחובות שכונת קטמון הירושלמית, להיכנס לבית הכנסת ולהשלים מניין ביום היארצייט של אביו. בסיום התפילה סיפר הבן, כי אביו היה ניצול שואה, ולאחר נס הצלתו ועלותו ארצה, בחר ללכת וללמוד רפואה, ובמקצוע זה עסק שנים רבות. לשאלת ילדיו ונכדיו מדוע בחר במקצוע זה, השיב הסב כך: **הייתי במקום בו ראיתי כיצד זורעים מוות ונוטלים חיים, ולכן רציתי ללמוד מקצוע שבאמצעותו אזכה להציל חיים ולהוסיף חיים!**

דומה כי גם הרב חנן פורת שבילדותו גורש מביתו בכפר עציון, בעיצומה של מלחמת השחרור, בחר בדומה לסב הקשיש מהסיפור – להיות מאלו הבונים, המיישבים והמוסיפים חיים, ולא חלילה מאלו שכל מטרתם הרס, חורבן וחידלון.

המורה יבקש מהתלמידים להתקרב מעט לתמונתו של הרב ולנר הנשמה הדולק לצידה, **כך שיוכלו גם לחוש בחומה של הלהבה, ולא רק לראות את אורה**.

ניתן לסכם במשפטים הבאים (גם אם לא במילים, ניתן על-פי רוח-הדברים): 'ממש בדומה לנאמר במשנה במסכת אבות על הציווי להתחמם כנגד אורן (האש) של חכמים (אבות ב', י'), נוכל גם אנו לחוש את אורה ואת חומה של דמותו המאירה של הרב חנן פורת. **דווקא בימים בהם אווירת הניכור, הציניות והצינה (הקור) שולטת, אנו נדרשים לאמץ את מורשתו המאירה והמחממת של הרב, ולהאיר ולהקרין ולחמם, היכן שחשוך, אפרורי וקודר**'.

המורה יעביר בין התלמידים קופסת גפרורים, ויערוך סבב מסכם במהלכו כל חניך ידליק גפרור, ויספר תוך-כדי ההדלקה על קו של אור, מקווי-אישיותו של הרב, כזה שהותיר בו רושם מיוחד, ואי"ה ישתדל ליישמו בחיי היומיום שלו. אם זו אמונתו האיתנה של הרב, אם תורתו העמוקה, ואולי תפילתו הנרגשת או היותו גומל חסדים טובים. ניתן לבחור תחום מתחומי החיים בהם עסק, סיפור מקורות חייו שנגע וריגש, ולמעשה, כל נקודת אור ו'משהו קטן וטוב' שאליהם התלמידים נחשפו במהלך הפעילות.

לסיכום, בקבוצות מעמיקות, יסביר המורה את משמעות המילים – חבל על דאבדין ולא משתכחין, להן שתי אפשרויות הבנה: האחת – **חבל על הנפטרים היקרים לאוהביהם שאינם נשכחים מן הלב**, כפשוטו, אך המילה 'משתכחים', מובנה בארמית הוא 'נמצאים' (כפי ששכיח משמעותו מצוי), ולפי זאת מתחדשת ההבנה, כי **הכאב על האובדן והחלל שנפטר הוא מכיוון שנפער חלל, ואין בנמצא מי שימלא אותו כדוגמת הנפטר**. מסיבה זו עלינו להשתדל ככל יכולתנו ובכל מאודנו למלא במשהו ולו במעט את החלל בקידוש השם הגדול שפעל הרב בחייו. זהו העומק באמירת הקדיש אחר הנפטר, כי יתגדל ויתקדש שמו הגדול של הבורא, וכי החלל יתמלא. אמן.

יהיו המערך, הדברים והמעשים לעילוי נשמתו הטהורה והמאירה של הרב חנן פורת.

תהי נשמתו צרורה בצרור החיים!

המערך הופק במדרשת רמות שפירא ובשיתוף מרכז ישיבות בני עקיבא.
עורך: אשר כהן
להארות ולהערות אודות המהלך – ניתן בשמחה לשלוח במייל:
elia@ramotshapira.org.il

נספחים:

תובנות שונות מאת הרב חנן פורת מתוך מדור 'שליפות' בעריכת ירעם נתניהו – אתר nrg יהדות (12.8.2008)

הרב אברהם יצחק הכהן קוק

האדם הגדול בענקים, בדורות האחרונים. בלעדיו לא היינו מוצאים את ידינו ואת רגלינו בגן המבוכה שזימנה לנו המציאות המודרנית ומהלכי שיבת ציון שבהם משמשים אור וצל בערבוביה.

מאמר הדור

יורד לעומק נבכי דורו, ומתאר את מחלת הדור ואת הדרך לרפואתו בשאלת ההבנה וההכרה בשכל. מאמר הרלוונטי מאוד גם לדורנו. שימת האצבע על מחלת דורנו בשאלת ההכרה והאמונה נכונה היא, אלא שלצערנו כמו במחלה ממארת עבר החולי מן השכל גם אל הלב ולגרורות נוספות של יצרים אפלים. לפיכך הטיפול במחלת דורנו אינו יכול לפסוח גם על ההתמודדות עם שחיתות המידות ומחלות נפש נוספות.

אורות

המצפן ומורה הדרך שלאורו אני משתדל לנווט את חיי, הן אישית והן לאומית.

ממלכתיות

אשרינו שזכינו לכך שיש לנו מדינה, מוסדות, והכול משלנו. לפיכך ממלכתיות אינה "מילה גסה" אלא אדרבא – מילה גדולה ומבורכת. עם זאת יש לזכור שבשעה שבשם הממלכה והמדינה באים מנהיגים לסטות מעיקריה של הממלכתיות היהודית, כגון עקירה וגירוש יהודית מאדמתם, או אז אין כאן ממלכתיות אלא אנטי ממלכתיות.

הרב צבי יהודה הכהן קוק

בהקשר של "ממלכתיות" אצטט משפט נפלא שהוא אמר: "יש פעמים שכדי להיות בקואליציה עם המדינה, צריך להיות אופוזיציה לממשלה רעה הנושאת את שם המדינה לשווא".

ציונות דתית

אינה בהכרח מפלגה אלא תנועה וזרם רוחני וחברתי. המפתח לשילוב אמתי בין תורה למדינה. תנועה העתידה להנהיג את המדינה כולה.

אלוקים

"האלוקים לא יוגדר", קובע הרמב"ם. מגוחך לנסות להגדירו בשליפות. כל שאוכל לומר, מן ההיבט האישי, שמדובר במקור החיים ובלעדיו אין טעם לחיים ואין להם קיום כלל.

אמונה

המילה "אמונה" מקיפה את כל הערכים שבהם מאמין האדם, והם נותנים לו כיוון לחיים. אבל כגודל ערכה של האמונה כך רבים הצללים היכולים להביא לאמונות כזב, ואף רשע, כגון הפונדמנטליזם האסלאמי, ובמסווה של חיים מובילים למוות.

אהבה

שורשה בהכרה הנפשית הפנימית ש"לא טוב היות האדם לבדו". ורק מתוך דבקות במה שמעבר לאגוצנטריות של האדם יש טעם לחייו. גם באהבה, כמו באמונה, כגודל האור כן עומק הצללים, ועל כן מחייבת האהבה טהרה.

אמת

לאמת יש שני פנים: אובייקטיבית וסובייקטיבית. האובייקטיבית היא אמת אלוקית מוחלטת שאני מאמין בלב שלם בקיומה וסבור שיש לחתור אליה, גם אם קשה עד מאוד להגיע אליה.
הסובייקטיבית היא אמת שבה על האדם להפנים ולחיות אותה בלי לזייף ולא להיות בבחינת אחת בפה ואחד בלב. היודע לחבר את האמת האובייקטיבית לסובייקטיבית הוא האדם השלם.

'ונפשנו יודעת מאוד' מתוך דברי ההספד של הבן, אמיתי פורת, בשעת הקבורה

אבא אהוב שלנו,
כמו בשיר של אביתר בנאי, אנחנו עומדים מולך מאמינים ויודעים שאתה אבא טוב, שאתה אוהב אותנו ככה סתם – אבא טוב. שלמסע הזה יהיה סוף טוב, שלמדנו ממך להפוך חולשה לעוצמה.
למדנו לחזור לעצמנו ולגלות את הנקודה הפנימית, למצוא אותך שם איתנו, את המקור שלנו שבו אנחנו טוב גמור, ששם אנחנו מאמינים בעצמנו.
בכל המסע הזה של תקופת המחלה, אבא, לימדת אותנו במילים, בהתנהגות ובניגון איך לחיות, וגם איך למות. איך מתפללים באמת, איך הנשמה המאירה נוסכת כוח, חיים ואור בגוף המפורק, וגם איך יוצאים מהעולם הזה בלי לפחד כלל, ומתוך אמונה גדולה.
ראינו אותך מתפלל בתקופת המחלה וקולך הסדוק ממחלה והתרגשות קורא:
אבל אנחנו עמך בני בריתך
בני אברהם אוהבך שנשבעת לו בהר המוריה
זרע יצחק יחידו שנעקד על גבי המזבח
עדת יעקב בנך בכורך שמאהבתך שאהבת אותו ומשמחתך ששמחת בו קראת את שמו ישראל וישורון...
היית מסביר לנו איך התפילה נותנת כוח והופכת אותך לאדם חדש.
בתוך הסבל שתלת הומור ועיגולים של שמחה. באחד הימים הקשים של מחזורי הכימותרפיה, הרגשת צורך לחזור לישון מיד לאחר שקמת. אמרת לנו: "בואו נגיד שהיום אני חולה". בשבת גיוס ליחיעם, כשרק אתה איתנו – ואנו בני המשפחה, גבאים לא מומחים, מנהלים את התפילה, מדלגים בבלי דעת על "מי שבירך" לכל סוגיו, שאלת אותנו: "מה זה – אין מי שבירך לחולים?... " ככה קיימת בעצמך ובנו "ותאזרני שמחה".
אמונה, אהבה ושאיפת קרבת אלוקים המשיכו לחיות את נפשך. הכלים נשברו בהדרגה, הגוף נפגע, השיתוק החלקי, ולבסוף הפגיעה ביכולת ההוראה ובכוח הדיבור המפורסם שלך. **ומתוך כל השברים האלה האירה נשמתך באור יקרות, מבהיקה, מנחמת ומאירה לנו את הדרך.**
'נר ה' נשמת אדם' שלך המשיך להאיר בדרך נס ממש, גם כאשר לשלהבת כבר לא נותרה גחלת להיאחז בה.

תמיד היית אומר לנו על הפסוק "קחו לכם מזמרת הארץ" תורה של ר' נחמן מברסלב, שיעקב מצווה לבניו לקחת איתם ניגונים של ארץ ישראל – אולי ישמע יוסף ובאמצעותם ישוב הביתה. גם אתה אבא החזקת אצלך בלב ניגונים מבית ה' וניגונים של ארץ ישראל, ושתלת גם בנו את אותם ניגונים, ואלו חזרו וניעורו בדופקנו, מעירים אותך גם בימים ובשעות האחרונים ומחזירים אותך הביתה, אלינו ואל בית חייך, אל עם ישראל וארץ ישראל ואל בית ה' – צור לבבך וחלקך.
גם בשבועות האחרונים בבית החולים, כשאנו ישנים סביב למיטתך, פתאום היית מתעורר וממלמל את הפסוק "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", וכעבור שעתיים אנו מתעוררים ומוצאים אותך משנן באותה התלהבות: "ואין יותר גבעול חולם על שיבולתו/ ואין יותר נדרי ואסרי, רק הבטחת הרוח כי הגשם בעיתו/ עוד יחונן עפרה בתום תשרי". **ככה שוזר קודש וחול, מחדש ישן ומקדש חדש**.
אבא, בזמן האחרון הרגשנו שנכון לנו להיפרד ממך בבית, שתנצור תמונתו עמך סובבים את מיטתך, ופנינו נשקפות אליך בעת יציאת נשמתך. מצאנו שכך בדיוק כתבת בעיונים שלך לספר בראשית. על הפסוק "ויוסף ישית ידו על עיניך", כתבת עיון שקראת בשם 'מי יעצום ראשון את העיניים'. הבאת שם את דברי הזוהר:

אדם שזכה לבן בעולם הזה, צריך לפזר עפר על עיניו בשעת הקבורה וזהו כבודו... שקודם יציאת הנשמה מהאדם עיניו רואות מה שרואות [מזיו השכינה] והעומדים על המת בשעת פטירתו צריכים לשום ידיהם על עיניו כדי שיישאר אצלו אותו מראה.
דברי הזוהר עמוקים... אך אנו נרהיב עוז להוסיף עליהם עוד נקודה, הקושרת את הסוד אל הפשט הגלוי. אחת השאלות המעיקות על האדם הינה כיצד ייפטר מן העולם ומהן התמונות האחרונות שילוו אותו בעת מותו.

כמה איומה היא המציאות שבה הורים שכולים קוברים את בניהם ונושאים עמם מחזה זה כפצע פתוח עד יום מותם, וכמה שונה – מן הקצה אל הקצה – דמותו של אדם הנפטר מן העולם כשבניו סובבים את מיטתו ופניהם נשקפות אליו בעת מותו ומבטיחות את המשך קיומו גם לאחר פטירתו.
יעקב, שידע כל ימיו סבל וייסורים, זכאי לבשורת נחמה כה פשוטה מעין זו: "ויוסף ישית ידו על עיניך".
לא אתה תבכה עליו כדרך שבכית עד כה עשרים ושתיים שנה, אלא הוא יבכה עליך. הוא יגהר עליך בעת מותך ופניך משתקפים בפניו, והוא יעצום את עיניך באהבה וילחש לך: נוח בשלום על משכבך.
ולא על יעקב אבינו בלבד נכתבו דבריך, אבא, אלא עליך ועלינו. כך נפרדת מאיתנו אבא – עיניך רואות מה שרואות מזיו השכינה, וסביבך אימא, ילדיך ונכדיך מחזיקים בידיך, ועם מה שאתה רואה מזיו השכינה אתה רואה גם אותנו בראיית העיניים ובראיית הלב ופניך משתקפים בפנינו באהבה.
במילים האחרונות שאמרת נשקפה אהבה עמוקה לנו ולכל מי שסביבך. הדברים האחרונים ממש לאימא היו "אני אוהב אותך", ככה סתם פשוט וישר – נוטע בנו את הידיעה שאנו אהובים אצלך ואצל הקב"ה ומתוך כך שותל בנו את האמונה בעצמנו.

במכתב על המוות ועל החיים, לפני שנים רבות, כתבת לענת ולנו:
נפשנו יודעת מאוד כי אין המוות חידלון מוחלט וסופי, כי אין במציאות כלל אבדון מוחלט וסופי. מתבוננים אנו בטבעו של עולם ומגלים כי חוק שימור החומר בכימיה עולה ומתגלה בחוק שימור האנרגיה בפיסיקה, ושניהם נוגעים וחושפים את שורש חוק שימור החוויה והזיכרון בפסיכולוגיה... האין כל אלה מעידים על חוק כללי ורחב לאין שיעור?! האין הם מורים באצבע וגבוה על עולם טמיר ונעלם, בו קיים גם אם בשינוי צורה ו"מצב צבירה" חוק שימור הרוח?!
לא רק מסורת ואמונת חכמים אלא גם חוקי החיים, העונים כהד נאמן לתהומות נפשנו; רומזים לנו כי תמצית ישותה של הנשמה אין לה אבדון כלל, והיא באה ככלה בהינומא אל יוצרה ומחוללה, "ואורה כאור החמה שבעתיים כאור הבוקר".
אכן, רב הכאב עם הסתלקות נשמה אהובה, מחלחל הוא וכוסס. אך באמת אין הוא אלא כאבם של החיים, שנותרו לבדם עלי אדמות; ולא כאבם של הנאספים אל עמם, השבים למקור החיים, "כי עמך מקור חיים באורך נראה אור".
[...] הדי צלילים ומראות אלה שמעתי בשוכבי אפרקדן, פצוע על סף שערי מוות, מעבר לתעלה ביום השבת האחרון למלחמה.
היינו אז בעיצומה של פשיטה על כפר מצרי בדרך לאיסמעילייה, כפר ריק מאדם, בקתות חימר דלות, ולפתע ניחתה עלינו הפגזה כבדה. פגז מרגמה בקוטר 82 מ"מ פגע בי והשליך אותי הרחק, כפירור עפר דק לא נחשב.
רסיס גדול שבר את זרועי, והדף הפגז קרע את קרום הריאה ושבר כמה מצלעותיי. דם רב פרץ ממני, והחובש, שחש לעזרתי וניסה, לשווא, לעוצרו בתחבושת אישית, נאלץ לקרוע את מדי הצבא הכבדים מעליי ולעצור בהם, במשהו, את שטף הדם.
נותרתי לשכב, עירום, מתבסס בדמי, תחת כיפת השמים בעיצומה של ההפגזה. חבריי לנשק גררוני למחפורת רעועה, וקראו נואשות בקשר לזחל"ם, שיבוא לקחתני.
הרגשתי שהדם ניגר ממני במהירות רבה... חיי הולכים ואוזלים, ואני, מחרחר באפס נשימה, הולך ושוקע למצולות ים של אפילה. הייתי בטוח שזו שעתי האחרונה. אמרתי – נגזרתי! נפרדתי כבר במחשבתי מכל קרוביי וידידיי, מאבא, אימא, אשתי ובניי...
ואז שמעתי באפילה, ממרחקים גדולים, צלילים מנגנים חרש: "מזמור שיר ליום השבת", ומעליי גהר להציץ בי ולהשיב בי נשמתי...
את כל זה למדנו ממך אבא, ונפשנו יודעת מאוד.

אבא אהוב, ברגעים האחרונים נפרדנו ממך ב"מזמור שיר חנוכת הבית לדוד" שכל כך אהבת, וחתמנו יחד איתך:

"הפכת מספדי למחול לי
פתחת שקי ותאזרני שמחה.
למען יזמרך כבוד ולא ידום
ה' אלוקי לעולם אודך".

הספד מאת איש-ציבור – אורי אורבך

הוא לא היה עוד מורה, ועוד "מתנחל" ועוד חבר כנסת, ועוד נואם, ועוד סופר ועוד רב. הוא אפילו לא היה קצת מכל דבר, או הרבה מכל דבר. הוא היה חנן פורת. שם שיותר מכל אחד אחר בדורנו סימל את מפעל ההתיישבות, ובעצם את מפעל החזרה של עם ישראל לנחלתו אחרי מלחמת ששת הימים.

יש מעט אנשים ואייקונים שחייהם ודמותם מסמלים תקופה וציבור. **חנן פורת, כמו האלון הבודד בגוש עציון, סימל יותר מכל אחד אחר את מפעל החיים החדש של הציונות הדתית: ההתנחלות החדשה בארץ ישראל.**

מפעל חיים אין פירושו, כפי שאומרים אויבי ההתנחלות, עיסוק רק בנושא אחד. כשמפעל חייך הוא הקמת יישובים, הרי מדובר במעשה שלם: הקמת מוסדות חינוך וארגוני חסד, ויצירת זהות וגאוות יחידה. מפעל חיים של התיישבות פירושו שינוי פניה של חברה, ולא איזו גחמה לעניין אחד ואין בלתו. זהו מעשה ציוני ומדיני וחברתי.

עם חבריו ושותפיו בגוש אמונים בתחילת הדרך, עם רבותיו ממרכז הרב ומגוש עציון, הוא גם חלם וגם פרץ דרך לרבים. הדרך ודאי לא היתה חפה מטעויות וממחירים כבדים, אבל הוא הלך תמיד בדרך הישר - אולי בגלל שח"כ חנן פורת לא חיפש אף פעם כיסא לשבת עליו, אלא רק עוד מקום שצריך להתיישב בו. הרי גם הכנסת שבה שירת כעשור וחצי היתה בשבילו כלי ושליחות, לא אובסיה ומטרה בפני עצמה. הביטו סביב וראו כמה מעטים אלו שלא רק פיהם ולבם שווים, אלא גם מעשה ידיהם השתווה לאשר בפיהם ובלבם. לכן גם מתנגדי ההתיישבות ראו בחנן יריב הוגן והגון.

עוד יסופר על חנן פורת מפי אנשים קרובים יותר שהלכו עמו כברת דרך ארוכה. נער הזהב של הציונות הדתית שסיפור חייו וסיפור משפחתו הטובה הוא מעשה ההתיישבות וההתנערות של בני הציונות הדתית. אלו שילדותם התרפקה על המדינה הצעירה, ובגרותם פרצה בפניה אופקים חדשים.

איך נגדיר אותו ואת מפעלות חייו בשלל תחומים שכולם אהבת הארץ והמדינה והתורה שלנו? כאמור, בשתי מילים: חנן פורת.

איפה ישנם עוד אנשים שדי בהזכרת שמם כדי שכל אחד יבנה לו מייד סט של אסוציאציות הקשורות כמעט כולן למילים "ארץ ישראל": כפר עציון, וגוש אמונים, ו"בית אורות" (ישיבה שהקים), ו"מעט מן האור" (עלון פרשת שבוע שהקים) ו"אורות חסד" (ארגון צדקה) ו"את ענת אנכי מבקש" (ספר שכתב).

בני הציונות הדתית, ודאי הצעירים שבהם, פועלים בתוך עולם של ישיבות ושל התיישבות, של משיכה לספרות וליצירה, כמו לאהבת תורה ויראת שמים. הם מתחנכים להצלחה אבל גם לפשטות הליכות. כל אלה היו בחנן, נער התמיד שציטט שירי רחל כפסוקי קודש, שהיה חנן גם כשהחלו לקרוא לו לאחרונה "הרב חנן פורת".

האיש ששב לכפר עציון - ממנו גורש בתור תינוק - שב עתה לאדמת ארץ ישראל אשר אהב. הוא הרבה לצטט שיר שכתב זלמן שז"ר נשיאה השלישי של מדינת ישראל על כלב בן יפונה שלא מאס בארץ חמדה ולא השתתף בעצת המרגלים. יהיו נא השורות הישנות והיפות האלה לזכרו של חנן פורת.

לֹא רַבֵּנוּ מֹשֶׁה, לֹא הַכֹּהֵן אַהֲרֹן,/ רַק כָּלֵב שֶׁגָּעַר .../ הוּא שֶׁרָאָה לְפָנִים בְּחֶבְרוֹן/ אֶת יְלִידֵי הָעֲנָק, וְלֹא זָע בּוֹ לֵבָב,/ וְגַם בִּהְיוֹתוֹ בְּעֵינָם וּבִהְיוֹתָם בְּעֵינָיו/ רַק חָגָב, רַק חָגָב/ הֶאֱמִין בְּכָל לֵב כִּי כֹּחֵנוּ הוּא רַב,/ וְלֹא נִסְעַר.

אַךְ עַכְשָׁו/ הוּא שֶׁנֶּחְרַד וְצָעַק וְזָעַם/ וַיַּהַס הָעָם/ הוּא גָּעַר כִּי זָכַר,/ שֶׁאָמְנָם וְאָכֵן/ עָצוּם וְחָזָק הוּא הָעָם הַשָּׁכֵן,/ וְעָרִים לוֹ בְּצוּרוֹת וּגְדוֹלוֹת בִּמְאֹד/ וְכָבֵד הַיִּשִׁימוֹן וְעוֹד רַבּוֹת בּוֹ לִצְעוֹד - עַל כֵּן מְאַיֵּם הוּא הָרִיב,
וּבְכִי הַמְּלִינִים./ אָסוֹן בּוֹ, קָלוֹן בּוֹ, בַּחוּץ וּבַפְּנִים,

לָכֵן קָם כֹּה נִזְעָם, וְכָעַס וְכָעַס/ עַד הֶשְׁלַךְ הַס .../ עַד כֹּל עַם הַמְּלִינִים, הַנָּבוֹךְ, הַמְּפֹרָר/ נִדְהַם מֵחֲרִדַת זֶה הַקּוֹל שֶׁגָּעַר/ נִדְהַם/ וְנָדַם.

וּמֵאָז, בְּכָל עֵת בְּכִי עִוְעִים וּמְדָנִים,/ רִיב אַחִים בַּמַּחֲנֶה וְהֶסְתֵּר הַפָּנִים

צוֹפֶה וְתוֹהֶה וְזוֹעֵק בִּי הַלֵּב:/ אַיֶּכָּה, כָּלֵב?!

הספד מאת איש ציבור – משה פייגלין

לא הכרתי אותו באופן אישי. בתמונה המיתולוגית ההיא, על הכתפיים בסבסטיה, אני לא "ליד העץ" ולא "מאחורי העץ". סתם נער בחטיבת הביניים שטרם עמד על דעתו.

אבל את ביתי בניתי בשומרון. והסמל של פריצת הדרך שיצרה את האפשרות לבנות את ביתי במקום הנפלא הזה, בלב ליבה של נחלת יוסף המבורכת – הסמל הזה הוא חנן פורת. ועל כך, ולו רק על כך, אני חייב לחנן 'תודה'. בלי כל המילים המפוצצות – פשוט תודה על כברת ארץ ישראל שאני חי בה בזכותך ובזכות ההולכים אתך.
"מי לדעתך השפיע יותר על האנושות?" – שאלתי כמה וכמה אנשים דתיים, חנן פורת או סטיב ג'ובס? (שנפטר באותו שבוע). כולם צחקו ושלפו את ה 'איי-פון' מהכיס – מה השאלה בכלל? אבל אני דווקא חושב שחנן השפיע יותר.
האיי פון יתחלף בהמצאה אחרת, טכנולוגיה באה והולכת אבל ארץ ישראל לעולם עומדת ושיבתו של עם ישראל אליה כיום היא הנקודה הארכימדית בגאולת העולם.
נשמע מופרך? כמה ישיבות של האו"ם עסקו באיי-פון, וכמה בפועלו של חנן? כמה התנגדות עורר ג'ובס וכמה מעכבי גאולת עולם נחרדים על פני הגלובוס מן החיוך של חנן.
חנן, הנער הנצחי, יפה הבלורית עם העיניים הטובות והחיוך האוהב, הילד שגורש מכפר עציון, התלמיד החכם ממרכז הרב, הלוחם מן הצנחנים ומשחרר ירושלים, המתנחל מסבסטיה וגוש אמונים – איש שהוא באמת סמל אולטימטיבי לאדם האמוני החדש – פשוט מושלם.
נוח בשלום על משכבך – נסיך אמיתי. הלוואי ונזכה לעמוד על כתפיך ולמלא את ייעודנו, ייעוד התקופה הזו – כפי שאתה ידעת למלא את ייעודך שהיה הייעוד והאתגר של זמנך.

'טוקבק' (תגובית) לכתבה על הרב חנן פורת ופועלו, מאת גולש בשם אנדי (7.10.11 למניינם)

הייתי בימי צעירותי ב"גשר", ושמעתי את חנן פורת מרצה.
ארגון זה רצה ליצור נקודת חיבור בין צעירים דתיים מלידה לבין צעירים לא דתיים.
שנוא עליי התיוג "חילוני" שמשמעותו היא זר (בארמית חילונאי=זר)
נראה לי, כי הוא השתדל מאד לקרב ולהעניק מעצמו ועשה זאת בחיוך טוב ובמאור פנים.
כבר אז הייתה הכריזמה שלו מהפנטת וסוחפת וכמובן שהוא שפע אהבת מולדת, אהבת ישראל ואהבת התורה. היה לו ידע עצום והוא ידע למסור ולהרצות ידע זה שאפשר לכנותו "תפוחי זהב במשכיות כסף", ולמרות שאינני מן הדתיים מלידה - הוא גרם לי לקרוא בנוסף ל"אור הגנוז" של מרטין בובר ששוחחתי איתו עליו - גם ממקורות תורניים ממורשת ישראל, ובהשראתו (ומבלי שידע זאת) בחרתי ללמוד באוניברסיטת בר-אילן.
הוא היה יהודי שלם וכשר בכל נפשו ובכל הווייתו בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו.
חבל על דאבדין ואינם משתכחין.

קישורים לסרטונים מהרשת:

סרטון – האור לא התעמעם, ריאיון עם ינון מגל

http://www.youtube.com/watch?v=RIPAn5BAD9E

סרטון – דברים בבית הכנסת בנווה-דקלים רגע לפני העקירה מגוש קטיף

http://www.youtube.com/watch?NR=1&v=jjllNRGDD9E

סרטון שהופק לכבוד זכיית הרב חנן פורת בפרס מוסקוביץ'

http://www.inn.co.il/News/News.aspx/226815

ריאיון עם הרב חגי לונדין – ערוץ אורות, אתר ynet

http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-4131639,00.html

בס"ד!

הרב חנן פורת

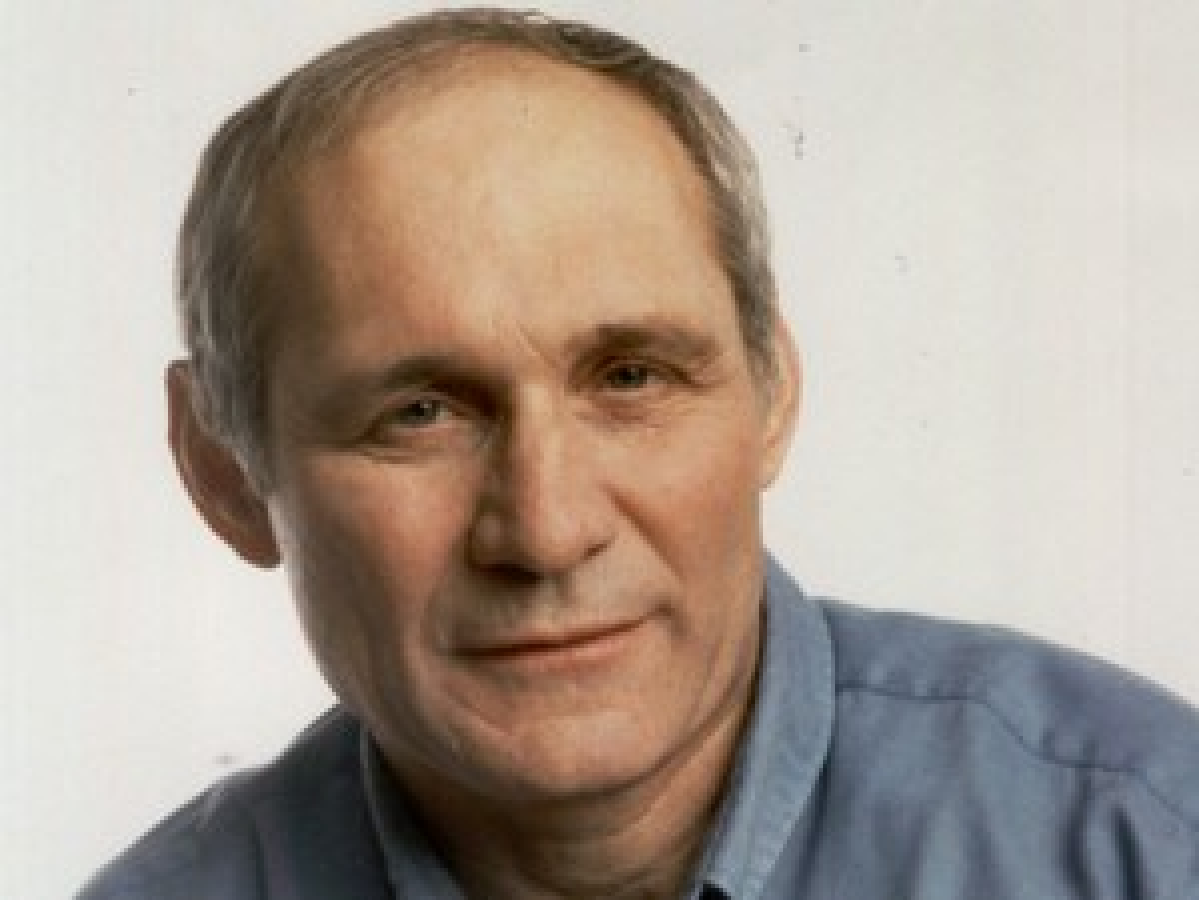

ט' בכסלו ה'תש"ד –
ז' בתשרי ה'תשע"ב

מדרשת רמות שפירא- ליהדות וחברה ציונית
לפרטים והזמנות- טל': 073-2462232 נייד : 0525665882 elia@ramotshapira.org.il
http://www.ramot-shapira.co.il/site/fridman

"חבל על דאבדין
ולא משתכחין"

מדרשת רמות שפירא- ליהדות וחברה ציונית
לפרטים והזמנות- טל': 073-2462232 נייד : 0525665882 elia@ramotshapira.org.il
http://www.ramot-shapira.co.il/site/fridman

שמות מקצועות:

חקלאי/מתיישב

מחוקק (חבר-כנסת)

משורר

סופר

רב

לוחם

הוגה-דעות

עורך עיתון

פעיל עמותת-חסד

שדרן רדיו